

Áfra János

Tündöklő mező

*Amire rátalálnak, nem szabad tovább.
Darálóban izzik el e vigasztaló ima,
szeleteli magát a jó java, ha van,
ebből még talán kisülhet egy élet.
Legyen fogsora, járjon feketében,
gyűjtsön maga köré testvéreket,
szájjpadján érlelődjön történet,
nézze gyanútlan a holtszürke fákat,
amíg haraggá érik harag, bűnné bűn.
Hatalmas lesz, ami érzi a hatalmat,
magába botlik e tündöklő mezőn.
Fehérlenek, fehérlenek a koszos kezek.
Kozmált rokonok szaladgálnak
keresve a mondatot, és egyre csak
vakarják, vakarják maguk. Eltakart szemük
alatt sikoltás edényekbe oldva,
lassan ürül maratott arcukból a nyelv.
Kikopott bőrrel érintésre várnak,
de csak a szagokat fejtí le róluk a szél,
a sötétség szele. Nyelvük hegyén
magot érlelnek, nincs kihez beszélni.
Hétnaponta köpnek, ellenőrzik,
de semmi, mindig minden ugyanúgy.
Hétszer hét nap után vegyék észre,
hogy még itt vagyok, üvöltöstenek
arcomba, üvöltöstenek csak újra
meg újra. Én túróm szótlanul.*